

בש"פ 1489/20 - עידן בן נעים נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1489/20

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: עידן בן נעים

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופט א' חזק) בעמ"ת
17.2.2020 28997-02-20

בשם המבקש: עו"ד בני זיתונה

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט א' חזק) בעמ"ת
17.2.2020 28997-02-20, במסגרתה התקבל ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב'
השופט ש' חביב) במ"ת 72595-01-20, ובה הורה בית המשפט המחוזי על מעצר המבקש עד תום ההליכים נגדו ועל
קבלת תסקיר בעניינו.

1. נגד המבקש הוגש ביום 30.1.2020 בבית משפט השלום בבאר שבע כתב אישום המייחס לו עבירות של
פציעה, החזקת סכין שלא כדין והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. זאת בשל אירוע בו היה מעורב אביו, ובמהלכו פצע
המבקש בסכין את מי שריסס את אביו בגז מדמיע. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה למעצרו של
המבקש עד תום ההליכים נגדו.

2. הצדדים נחלקו על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש, כאשר המבקש עמד על כך שפעל לצורך הגנה עצמית ועל כך גם מצביעות הראיות שבתיק. ביום 5.2.2020 קבע בית משפט השלום, כי קיים "כרסום" משמעותי בראיות המשיבה, זאת נוכח העובדה שצפייה בסרטון מצלמות האבטחה שתיעד את רוב האירוע, מגלה כי לא ניתן להכריע בוודאות אם המבקש תקף את המתלונן או פעל לצורך הגנה עצמית. לאור היתכנות עילת ההגנה העצמית והעובדה שמעורבים אחרים שוחררו לחלופות מעצר, נקבע כי יש לבחון את שחרור המבקש לחלופה של מעצר בית. ביום 10.2.2020 אכן נקבע כי המבקש יועבר למעצר בית מלא.
3. המשיבה הגישה ערר על ההחלטה האמורה לפני בית המשפט המחוזי בבאר שבע, אשר התקבל ביום 17.2.2020. בית המשפט המחוזי קבע, גם כן לאחר צפייה בסרטון מצלמות האבטחה, כי קיים ספק רב אם מדובר היה בפעולה של הגנה עצמית, אך בכל מקרה לא מדובר היה בפעולה מידתית. כמו כן בית המשפט התייחס גם למסוכנות המבקש נוכח עברו הפלילי, לכך שיתר המעורבים באירוע הואשמו בעבירות חמורות פחות ואין להם עבר פלילי עשיר כשל המבקש, ולכך שלא הוגש תסקיר בעניינו של המבקש. לפיכך, הורה בית המשפט על מעצר המשיב עד החלטה אחרת ועל הגשת תסקיר בעניינו של המבקש עד ליום 8.3.2020. מכאן הבקשה שלפני.
4. המבקש טוען כי יש לקבל את הבקשה ולדון בה כערר בשל הטעות הבולטת שנפלה בהחלטת בית המשפט המחוזי ובשל שיקולי צדק חריגים. עיקר הבקשה נסוב נגד קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום, כאשר הוא חוזר ומדגיש כי פעל לצורך הגנה עצמית ולא לשם תקיפה, ולכל הפחות אין מדובר בהתנהגות המלמדת על מסוכנותו. עוד נטען כי טעה בית המשפט המחוזי בקבעו כי המבקש לא הופלה ביחס ליתר המעורבים באירוע, באשר לתנאי מעצרו.
5. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי בבקשות רשות לערור ב"גלגול שלישי" נוהגת אמת מידה מצמצמת, והרשות ניתנת רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים להליך, או במקרים שבהם מתקיימות נסיבות פרטניות ייחודיות המצדיקות זאת (בש"פ 4497/19 אלמליח נ' מדינת ישראל (7.7.2019); בש"פ 2833/19 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2019)). הבקשה אינה מקיימת אמות מידה אלו, שכן היא אינה מעוררת כל שאלה עקרונית, ואף לא מצביעה על עיוות דין. ההחלטה נטועה בדל"ת אמותיו של המקרה הקונקרטי, כאשר בית המשפט הפעיל שיקול דעת, בחן את נסיבות המקרה ואת השיקולים הרלוונטיים לעניין והתייחס לחומר שהוגש לפניו כמו גם לסרטון מצלמות האבטחה המתעד את מרבית האירוע. ההחלטה המורה כי בעת הזו יעצר המערער באופן מלא, ויוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו, אינה מגלה כל עילה להתערבות בקביעת בית המשפט המחוזי, ב"גלגול שלישי". לא למותר לציין כי העובדה ששתי ערכאות הגיעו לתוצאה שונה אינה מצדיקה כשלעצמה הענקת רשות ערעור (ראו למשל: בש"פ 3439/17 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.4.2017)).

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, א' באדר התש"ף (26.2.2020).

